

Wore smuett för tre Prinsar at taga;
Men alla tre fingo en wälförtjent korg,
At dermed til Norje sig laga.

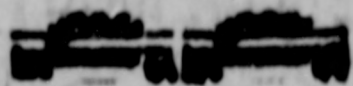
27. Med fasa betraktades bilor och tåg
Galgkrokar, tumstrufwar, kniptånger *);
I Christian den omildes tid man slitt såg,
Hwarmed man halshugger och hänger. **)

28. En Gud och en Konung af gammal
och ung
Här wärdas och älskas til döden.
Pris ware vår Gud och wälsignad vår Kung,
Som frälst Gøttheborg utur nöden!

29. Så sjunge wi alla; så sjunger en hwar,
Med redlig omtänka för sina.
Gud hjälpe vårt Sverige! Gud styrke vår Far!
Men skam får hwar lömsk Catilina!

*) Förmodeligen hafwa desse Skarprättare = verktyg
icke varit ämnade til något annat behof än til at
hålla den Norrste Soldaten uti sträng disciplin.

**) Sådän hård medfart behöfwer ej den Swenske
Soldaten för at förstå det ordet lyda; han känner
det förut uti hela sin widd; och det är honom den
största wällust, om han så til prida kan fullgöra
sin Konungs och Officerares befallningar at de med
dess gdomål äro nögda. Han känner det löste han
gjort at wäga lif och blod för sin Konung och Fo-
sterbygd, och då tilfallet är för hand at fullborda
det, så går han med et tappert mod och muntra
steg på den bana dit äran kallat honom.

Fragment
af
Nim-Kronikan
öfwer
Krigs-Öroligheterna
med
Ryssland och Dannemark
År 1788.

Sjunges som: Rest hafwer jag öfwer watten ic.

Stockholm,
Tryckt hos Joh. Christoff. Holmberg.

I.

Runa Gustaf i Sverige sit Fädernesland
Då frälste från yttersta wäda,
När Swedragtens anda lagt folket i band,
Och Sjelfswäld tänkt ensamt få råda.

2. Alt desse i Niskan ha bannats därpå,
Som förr varit Heerrar i huse,
Det undrar ej någon, som wet, at dem då
Smakat wäl wara slafwernes luse.

3. Alt sen ha de mumlat och stämplat i
mjugg,
Med tadel, och konster, och snaror;
Och Ryssen har ej varit sen eller njugg,
Alt påblåsa Röneldens faror.

4. Den Ryssa Czarinnan och rustade til
Fler haf med sin Flottor ofreda;
Men wil kufwa Grannen, han skal sitta still,
Ej motwären i nödfall tilreda.

5. Just

5. Just den, som war skickad, at tala
om fred,
Var upror och dräia i sinnet:
Han het Razumowsky, til wärsta alt wred,
Det faller ej Sverjet ur minnet.

6. Kung Gustaf nu slog på sit dyrbara
Svärd;
Nu kan jag ej längre förbala,
Alt låta de Ryssar all falskhet och flåd,
Med rygghuden en gång betala.

7. Jag går, sade Kungen, til Finnland i år
Utsölder utaf mina Treppar:
Om hjertat är Swenskt och om ärlighet rår
Ger Lyckan oss blomstrande knoppar.

8. Prins Carl utaf Sörmland war Stor-
Admiral,
Riksstottans bästa bestyrar.
Då träffades wist et förträffeligt wal:
Hela werlden den sanning bedyrar.

9. Han kom, och han såg, och han lärde
Desin
Swensk Slagga sin heder bewisa:
Om han sig ei krökt, had' han fått glödgat win
Och Blåbär til Frukost at spisa.

10. Men det blef en Greigh förbehållit til
kost,
Som

Som aftenwards gäst wille wara;
Sig trängde til bords, tog in yppersta post,
Och wille den hetstigt förswara.

11. Som modig en Bjeße i förriga Slag,
Han ock wille Ryssarne lära,
På bbljan at wäga sig fram för en dag,
Och inlägga tapperhets åra.

12. Dock fann han at Carl war för farlig
en man,
At ensam ta fast uti fragen:
Han satte sjesfredje med eld honom ann,
Men afgick med bukref i magen.

13. Det går honom widt öfwer alt hans
begrepp,
När Seglen de tröflas, som rutna:
Han troßade splittrade ser sina Skepp
Och två uti sank nederskutna.

14. Det tredje bortryckes med Manskap
och alt
Til byte i Segrarens händer,
Som i sit commando, af hwad han befalt,
Til sträck för sin owän blef tänder.

15. Förr ströts det så hisfligt med Ryssar-
nes Mor,
Dess Stormverk på hafwet och fältet;
Nu

